

Arrest

nr. 185 686 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich voor haar huidige vierde asielaanvraag deels baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot K.Z. worden aangevoerd, namelijk problemen met de autoriteiten omwille van de valse beschuldiging tegen hem van moord. Daarnaast verklaarde zij in geval van terugkeer zelf te vrezen voor haar leven vanwege haar schoonfamilie omwille van het feit dat zij in België in het geheim een buitenechtelijke relatie had met een ver familielid van haar echtgenoot en deze man de echte vader is van haar jongste kind.

De eerste asielaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 41 079 van 30 maart 2010 omdat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde vervolging door de ordediensten en omdat in de Russische Federatie, en meer bepaald in Ingoesjetïë, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals vereist door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Wat betreft de elementen waarvan moet worden vastgesteld dat deze dezelfde zijn als degene die door haar echtgenoot in het kader van diens vierde asielaanvraag werden aangevoerd, namelijk zijn vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen de motieven zoals uiteengezet in de beslissing in hoofde van haar echtgenoot.

5. Wat betreft verzoeksters eigen vervolgingsvrees vanwege haar schoonfamilie omwille van haar buitenechtelijke relatie en buitenechtelijk kind, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat zij deze beweerde vervolgingsvrees niet aannemelijk weet te maken gelet op (i) verzoekster en haar echtgenoot geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over het al dan niet krijgen van bezoek in België van familieleden of kennissen en (ii) zij lang getalmd heeft om omwille hiervan asiel aan te vragen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster volhoudt dat M. wel degelijk op bezoek is geweest en zij niet weet waarom haar echtgenoot dit niet heeft bevestigd, benadrukt de Raad dat het louter volharden in haar versie van de feiten geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden opheft. De loutere veronderstellingen over wat een mogelijke andere reden zou kunnen zijn waarom haar echtgenoot hier geen melding van maakte al evenmin.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij niet lang getalmd heeft om opnieuw asiel aan te vragen doch dit binnen korte tijd nadat de foto werd doorgestuurd, heeft gedaan, merkt de Raad op dat, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, haar jongste zoontje, van wie zij beweert dat M. de echte vader is, al geboren werd op 8 maart 2012 en zij en haar echtgenoot al regelmatig ruzie hebben gemaakt omwille van het feit dat zij niet wilde dat hij foto's van het kind doorstuurde naar zijn zus. Deze verklaringen wijzen inderdaad op een ernstige vervolgingsvrees die niet te stroken valt met het feit dat zij nog zo lang getalmd heeft om deze elementen aan te brengen bij de asielinstanties.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie aangaande eremoorden in Tsjetsjenië en Ingoesjetië naar aanleiding van overspel van de vrouw, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat er maar één tegenstrijdigheid werd vastgesteld waarvoor een verklaring werd gegeven. Verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenoot maar zeer kort werd gehoord, hij inderdaad stelde dat er geen familieleden of kennissen op bezoek zijn geweest maar haar echtgenoot misschien boos is op M. of niet mee wilde werken met het verhoor. Verzoekende partij wijst er op dat haar schoonfamilie weet dat haar jongste kind een overspelig kind is waardoor zij terecht vreest voor een eremoord. Zij voert voorts aan dat dit pas aan het licht is gekomen nadat de zus van haar echtgenoot een foto zag van het kind zodat zij pas dan begonnen te vrezen voor een eremoord en pas dan een asielaanvraag ingediend. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet getalmd heeft. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij nog geen DNA test heeft gevraagd omdat dat onderzoek een hoge kostprijs heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 februari 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De loutere veronderstellingen over wat een mogelijke reden zou kunnen zijn waarom haar echtgenoot andersluidende verklaringen heeft afgelegd aangaande het bezoek dat al dan niet zou zijn langs geweest (dat hij boos was op M. of niet wilde meewerken), vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid niet te weerleggen. Volgens verzoeksters verklaringen had haar echtgenoot overigens geen enkel vermoeden dat zij met M. een relatie had (gehoorverslag 1 december 2016, 6, 7). Ook het gegeven dat het gehoor van haar echtgenoot kortstondig was, biedt hiertoe geen verschoning. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij op de vraag of er gedurende al die tijd dat hij in België is familieleden, vrienden of andere personen uit zijn land van herkomst hier op bezoek geweest zijn bij hem, uitdrukkelijk “neen” verklaard heeft (gehoor 1 december 2016, 3). Deze verklaring is duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie. Dat het gehoor niet lang geduurd heeft, doet hieraan geen afbreuk. De echtgenoot van verzoekende partij had bovendien de mogelijkheid om op het einde van zijn gehoor nog iets toe te voegen, wat hij evenwel niet gedaan heeft (gehoor 1 december 2016, 3).

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat zij niet lang getalmd heeft om opnieuw asiel aan te vragen doch dit binnen korte tijd heeft gedaan nadat de foto werd doorgestuurd en zo aan het licht gekomen is dat haar jongste kind een overspelig kind is, herneemt de Raad dat, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, haar jongste zoontje, van wie zij beweert dat M. de echte vader is, al geboren werd op 8 maart 2012 en zij en haar echtgenoot al regelmatig ruzie hebben gemaakt omwille van het feit dat zij niet wilde dat hij foto's van het kind doorstuurde naar zijn zus. Verzoekende partij (en haar echtgenoot) heeft gewacht tot 28 september 2016 om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en dit asielmotief aan te kaarten.

De Raad kan op dit moment enkel vaststellen dat verzoekende partij en haar echtgenoot omtrent de mogelijke vader van het jongste kind tegenstrijdige verklaringen afleggen en verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat haar kind een buitenechtelijk kind is.

Dat zij nog geen DNA test heeft gevraagd omdat dat een onderzoek een hoge kostprijs heeft, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS